

Serbest Vezin Şiir Yarışması Birincisi
Yücel COŞKUN
RUMUZ: BERİL

YEDİ YÜZ YIL ÖNCE

Yedi yüz yıl önce Anadolu'mda;
Bilgeler, ozanlar, ustalar vardı.
Sözleri evrensel,
Dilleri arı,
İşleri üretim,
Düşleri insandı.

Sırtlarında heybeleri,
Başlarında al, yeşil sarıkları,
Ayaklarında çarıkları,
Bir yüz yıldan, bir yüz yıla
Güneşi taşırlardı.

“Ara, bul” derdi biri.
“Kadınları okutunuz” derdi.
“İlimden gidilmeyen yolun sonu
Karanlıktır” derdi.

Biri ha babam gezerdi Anadolu'mda
Heybesinin bir gözünde alıç,
Bir gözünde sevgi taşırdı.
Alıçları dağıttıkça
Sevgisi çoğalırdı.

Ayakları toprakta,
Başı “salkım salkım bulut” larda
Yalın ayak yürürdü.
Yetmiş iki milleti
Bir göz ile görürdü.

Dünyaya hayat veren
Hava, su, toprak...
Cemre cemre tomurcuk,
Cemre cemre yaprak...
Ve insanın iki eli,
İki elde on parmak.
On parmak emek demek
Her parmak bir marifet.

İşi, aşısı olmalı insanın
İş demek emek demek

İş demek ekmek demek.

Ekmek beceri ister
Çıraklıktan kalfalığa
Kalfalıktan ustalığa
Yetişmek, yetişmek, yetişmek.
Pazar Pazar
Dükkan dükkan
“İşi ehline vermek”

Şimdi nerde Bektaş'ın
O engin hoşgörüsü?
Yunus'un sevgi dolu heybesi?
Ahi Evren'in
Açık eli,Açık kapısı?

Düşmanlaştırılmış insan insana.
Bir insan ayrılmış bin bir parçaya.
Din din, mezhep mezhep, renk renk, soy soy,
Bölge bölge, boy boy...

Yine de güvenim tam insan olana.
İnsanın onuru var, vicdanı var, öfkesi var, ahı var.

Haydi toplanalım Anadolu'mda
Uzatalım elimizi Hacı Bektaş'a,
Uzatalım elimizi Yunus'a,
Uzatalım elimizi Ahi Evren'e

Milyonlarca yalın ayak,
Milyonlarca on parmak.
Katılalım Hacı Bektaş Veli'den
Atatürk'e akan ırmağa.
“İlimden gidilmeyen yolun sonu karanlıktır” sözünden
“Yaşamda en doğru yol gösterici bilimdir” sözüne

Nasıl önlenemezse güneşin doğuşu,
Suyun akışı...
Öyle öyle doğalım,
Öyle öyle akalım.
Kuralım yeniden
“Yurtta barış, dünyada barış”ı.